

en Udvidelse af Anstalten Sted. Hvis de ere det, og hvis Lægerne og det overordnede Personale dernede ikke behøver at udvides, er det muligt, at det vil være rigtigt og fornuftigt at foretage denne Forandring og gøre en Udvidelse til 20—30 Patienter, men hvis de blive for smaa, og hvis der skal kostes betydeligt paa det Omraade ogsaa, er det aldeles urigtigt at gøre det, og det Spørgsmaal bør nøjagtigt undersøges, før vi gaa til at yde en saa betydelig Bevilling, navnlig i Betragtning af, at det Udvalg, som tidligere har haft med denne Sag at gøre, som nøje har sat sig ind i den, og som har været nede og set paa Sagerne, kommer med en Indstilling, i hvilken de foreslaa at nægte alle de Bevillinger, der var Tale om at anvende i dette Øjemed; det synes jeg dog, at vi have Grund til at tage Hensyn til.

K. M. Klausen: Vi have jo, som det er nævnt før, i 1897 bygget en ny Lade, og i Fjor bygget en ny Svinestald, hvilket er to væsentlige Led i Avlsbruget dernede. Nu ønsker Ledelsen at faa flyttet Hestestalden og Kostalden hen til disse Avlsbygninger, saa at Anstalten kan blive befriet for det generende Naboskab af disse Stalde med tilhørende Møddinger. Jeg synes, det er et meget rimeligt Forlangende. Hvorvidt Økonomibygningerne dernede ere tilstrækkelige under en Udvidelse, ved jeg ikke, og det ved det ærede Medlem saa vidt jeg forstod ham heller ikke, men det er blevet opgivet for mig fra virkelig sagkyndig Side, at man kunde faa denne Udvidelse for ca. 1,600 Kr. pr. Patientplads, og jeg antager, at deri maa ogsaa Økonomibygningerne være medregnede.

Justitsministeren (Goos): Om de foreliggende Ændringsforslag skal jeg tillade mig at bemærke følgende. Med Hensyn til Ændringsforslag Nr. 52, stillet af Flerparten angaaende Stillingen som Overinspektør ved Fængselsvæsenet, skal jeg lige saa lidt som den ærede Ordfører komme nærmere ind paa det Spørgsmaal, som blev drøftet i Gaar, om Berettigelsen af de Foranstaltninger, der ere blevne truffet, og som omfatte ogsaa denne Stilling. Jeg skal kun gøre to Bemærkninger, som særlig vedrøre denne Stilling, og som der ikke var Lejlighed til at fremføre i Gaar. Den ene er den, at principielt blev ganske den samme Vej som nu fulgt, om end med en anden Fordeling af Rollerne, den Gang jeg, som det vil være bekendt, i 1891 gik

ind i Stillingen som Kultusminister. Det er det samme Mønster, der er fulgt ved denne Lejlighed, som den Gang blev fulgt uimodsagt fra alle Sider. Dernæst er der en anden Omstændighed, som jeg vil gøre opmærksom paa. Der foreligger her en lovbestemt Ret for Justitsministeren til at anvende et vist Beløb til Bestyrelse af Fængselsvæsenet, og det er jo en almindelig anerkendt Grundsætning, ogsaa af Finansudvalget, at der ikke ved Anmærkninger paa Finansloven skal gøres Indskrænkning i en Ret, som er hjemlet ved Lov.

Hvad de saglige Punkter angaa, kan jeg i det hele udtale en Anerkendelse af, at der kun paa enkelte Punkter er Fravigelse fra de Forslag, som jeg har stillet, men desværre ere nogle af disse Punkter ganske vist af større Betydning. Jeg skal saaledes med Hensyn til Ændringsforslag Nr. 53, som er stillet af mig, men som Udvalget ikke har tiltraadt — det angaar Beretningerne om Strafanstalterne — bemærke, at hele denne Foranstaltning med aarlige Beretninger, som nu ere komne i en Aarrække — vi ere komne til den niende — blev truffen efter en særegen derom rettet Henvendelse til den daværende Justitsminister fra Folketinget eller Finansudvalgets Side. Det var for at imødekomme dette Ønske, man paabegyndte denne Serie. Det er altsaa ikke en Beretning, som blot tilsigter for Administrationen at gøre Rede for, hvad der er sket i den paagældende Gren af Statsstyrelsen, men det er en Beretning, som er beregnet netop ogsaa paa Folkerepresentationen og paa Samfundet i det hele. Hvad der mest forbavsede mig ved den ærede Ordførers Omtale af disse Beretninger, var, at han sammenstillede dem med adskillige andre Beretninger, hvoraf man var oversvømmet, og som ikke vare af synderlig Betydning. Man kan dog vel ikke sige om disse Beretninger, som vedrøre et i hele Samfundslivet saa væsentlig indgribende Forhold som Straffevæsenet, at de ere temmelig ligegyldige. De ere netop ikke ligegyldige, thi det er paa disse Beretninger, eller paa de Konklusioner, man kan drage af dem, man maa bygge de Forslag til Foranstaltninger, som sigte til Straffevæsenets videre Udformning og for Resten ogsaa til andre Forholds videre Løsning, som jeg haaber ret snart at faa Lejlighed til at fremlægge, nemlig Forslag om en Ordning af hele den Omsorg, der træffes og bør træffes for Forbryderes Børn. Det er paa de Oplysninger, man kan faa ved Hjælp af disse